

Kjære landsmøte, kjære naturvernere, kjære venner.
Velkommen til landsmøtet i Rogaland og i Stavanger.

For en Harstadværing, som meg, så har jo alltid Stavanger vært det store forbildet, og den store inspirasjonen. For en del har jo det vært fordi Harstad skulle bli Nord-Norges svar på oljebyen Stavanger. Jeg kan nok røpe at det ikke var helt sånn for meg. Jeg har jo aldri trodd Nord-Norges fremtid lå under havbunnen. Men det betyr ikke at jeg ikke har hatt grunn til å beundre Stavanger og Rogaland. Jeg beundrer det langsiktige arbeidet for å få til en etablering av nasjonalpark på Preikestolen, naturgledearrangement som kråkesafari rundt Mosvatnet, flaggermusdager i Haugesund og kampen for å ta vare på de siste vassdragene rundt Lysefjorden.

Det er derfor innmari hyggelig å kunne ha landsmøtet her, samtidig som dere fyller 90 år. Det er en stolt historie dere har å se tilbake på – og dere har, bokstavelig talt, bygget dere et grunnlag for nytt og godt miljøarbeid i årene som kommer. Gratulerer med 90 år!

Det lokale miljøarbeidet

Det jeg synes er best med å være med i en demokratisk og landsdekkende miljøorganisasjon, er følelsen av å være del av et stort lag. Vi har felles mål, vi samles i én organisasjon, men samtidig er spennet stort i saksfelt som det arbeides med lokalt.

Fra store gruvesaker i Finnmark og Sogn og Fjordane, fjerning av sitkagran i Vesterålen og vern av myra i Stjørdal. Arbeidet mot marin forsøpling og med kystlotteriet i Østfold, og kampanjen i Midt-Telemark for en plastposefri julehandel. Bevaringa av kulturlandskapet, og slåttekursene som Naturvernforbundet i Buskerud har arrangert i en årrekke. Vern av bymarka i Arendal og opprettelsen av nasjonalparker i Østmarka, Preikestolen og Lofotodden. Ivaretagelsen av verdifull natur som trues av kraftutbygginger i samtlige fylker. Arbeidet for å synliggjøre hvordan man kan leve med ulven i Hedmark. Ny t-banetunnel i Oslo, miljøvennlig transport i Tønsberg og arbeidet mot store motorveier i Møre og Romsdal, Agder, Rogaland og på Lillehammer. Arbeidet for levende fjorder, fri for oppdrettsmerder i Lysefjorden i Rogaland, Ullsfjorden i Troms og Mistfjorden i Nordland.

Det lokale miljøarbeidet inspirerer. Og det er naturligvis viktig fordi det er slik vi faktisk kan få bukt med problemene, og løser miljøutfordringene der de er. Å kutte klimagassutslippene der de oppstår, å ta vare på naturen der den er. Men de siste årene har jeg stadig oftere tenkt at det er viktig også av en annen grunn: I takt med at konflikter mellom by og land, sentrum og periferi, tar større plass på den politiske dagsorden, opplever jeg at også vi stadig oftere dras inn i denne konflikten. I skuterdebatten, rovdyrspørsmål og klimadebatten ser vi at vi blir forsøkt stemplet som en miljøelite fjernt fra folk flest, som ikke ser utover ring 3 i Oslo. De som sier det forsøker å fremstille det som om det kun er i storbyene det er mulig å føre en god klima- og miljøpolitikk, og at folk utenfor helst vil kjøre store og forurensende biler, og om de mot formodning forlater SUVen sin er det fordi de er på skutertur for å skyte ulv.

Naturvernforbundet er selve beviset på at miljøengasjement ikke er noe Grünerløkka-fenomen. Tvert imot. Én ting er at Naturvernforbundet har over 60 lokallag som er basert utenfor de store byene. Men kanskje viktigere er at vi ikke er alene. I meningsmåling etter meningsmåling ser vi at folk ønsker å ta vare på unik og verdifull natur. At folket ikke støtter gravedumping i fjordene våre. At flertallet i folket, også bygdefolket, ønsker å ha ulv i Norge. At folk ønsker å ta mer miljø- og klimavennlige valg. Så når vi fremstilles som ensomme

miljøsvaler i norske bygder, er det fordi noen har interesse av å fremstille det slik. Det er å undervurdere miljøbevegelsen og det er å undervurdere folk flest.

For det er faktisk folk flest vi representerer. Og det er presset fra dem må vi sørge for at vokser, og blir sterkere, for det er kun da vi vinner gjennom. Politikerne er avhengig av opinionen. Av folket. Vår oppgave er derfor å skape et folkelig press som ikke kan overses eller overhøres. Det er vi i Naturvernforbundet som kan ta den jobben, for det er vi som finnes rundt omkring over hele landet. Å være landsdekkende er en styrke, men det er også en forpliktelse nettopp fordi det gir oss muligheter få andre miljøorganisasjoner har.

VANNKRAFT og VINDKRAFT

En annen forpliktelse vi har, er å ta på alvor hvor krevende og samtidig nødvendig det er å se helheten i miljøproblemene. Klimaendringene og tapet av naturmangfold er de to største miljøproblemene verden står overfor. I dag er det arealtap som er den største trusselen mot naturmangfoldet – men dersom vi ikke løser klimaproblemet, vil 1/3 av verdens arter kunne forsvinne. Derfor er det desto viktigere at vi ser disse utfordringene i sammenheng, og at de ikke settes opp mot hverandre. For hver eneste gang noen gjør det – så taper både klima og natur. Da skapes det enten et bilde av at naturen ikke er så viktig, eller at det ikke haster å løse klimaproblemet. Men det stemmer ikke. Vi er nødt til å gjøre begge deler.

I debatten som har kommet opp den siste tida, om de planlagte nye kablene til både England og Skottland, så er det jo akkurat dette som er kjernen i Naturvernforbundets argumentasjon. Fordi utbygging av overføringskapasitet, enten det er til utlandet eller her hjemme i Norge, kan gi betydelige naturinngrep, og at det derfor burde være et mål å bruke energiresursene nær der de oppstår, og til å fortrenge fossil energibruk.

Å se helheten i miljøproblemene, handler om å favne om behovet for en overgang fra fossil til fornybar energi, samtidig som vi ser behovet for ikke å bygge ned verdifull naturen på veien. Men for å kunne vinne gjennom, så er vi også avhengig av å prioritere. For det handler ikke bare om å ha rett – men å få rett.

På landsmøtet i 2015 så prioriterte organisasjonen vår at vi særlig skulle prioritere arbeidet med å stanse utbyggingen av 2 særlig skadelige vindkraftanlegg og 2 vannkraftprosjekter. Landsstyret avgjorde så at det skulle være Siragrunnen, en planlagt offshore vindpark utenfor Rogaland, og Kalvvatnan, en planlagt vindpark helt sør i Nordland.

I begge disse sakene så vi hva vi kunne få til ved å prioritere innsats, og ved å finne alliansepartnere og bygge et bredt samarbeid. Den første seieren fikk vi i februar i 2016, da OED avslø planene om utbygging på Siragrunnen, et av de viktigste områdene for trekkfuglene våre. Her skapte vi allianser, og sammen med Norges fiskarlag, Bellona, WWF, Norsk Ornitologisk forening og Sabima klarte vi å sette en stopper for et prosjekt som ville hatt store konsekvenser for både naturmangfoldet og fiskeriene i området.

Det samme gjorde vi i Kalvvatnan, en sak som virkelig viste sprengkraften i samarbeidet mellom naturvernere og urfolk. På befaringen i Kalvvatnan stod vi, skulder til skulder, sammen med de samiske miljøene, på samme måte som vi gjør på Fosen i kampen mot vindkraftutbygging på Storheia. Også kampen om Kalvvatnan ble kronet med seier. Og både Kalvvatnan og Siragrunnen ble vunnet mye takket innsatsen som er lagt ned fra flere i denne salen. Tusen takk!

Siragrunnen og Kalvvatnan er langt fra de eneste seierne vi har vunnet de siste årene. Jeg var så heldig å få gå langs det fantastiske Øystesevassdraget, og stå under Ørredalsfossen, i september 2016, sammen med alle de lokale kreftene som har jobbet så hardt for at dette vassdraget skulle bli spart mot kraftutbygging. Oddvar Soldal i Naturvernforbundet i Kvam viste oss flere av naturperlene som stod i fare for å forsvinne, og viste med all tydelighet hvorfor lokallaget har jobbet for å verne dette vassdraget mot kraftutbygging i mer enn 30 år, siden før jeg ble født. Derfor var det naturlig at Øystesevassdraget, sammen med Gjengedalsvassdraget i Sogn og Fjordane, skulle være de to prioriterte vannkraftsakene.

For første gang på nesten 10 år vil et nytt vassdrag bli varig verna mot kraftutbygging. Nesten alle partiene på Stortinget har vært for å verne Øystesevassdraget, men aldri samtidig. Før nå. Det er en vanvittig seier for Naturvernforbundet.

Ikke bare klarte vi å stanse kraftutbyggingen, men vi får også vernet vassdraget. Gjengedalsvassdragets skjebne er enda ikke avgjort, men sammen med lokale krefter i Sogn og Fjordane skal vi gjøre det vi kan for å berge elva. Erik Solheim og Nyonga Amundsen - regn med besøk fra meg i tiden som kommer, jeg er klar for flere seire!

Men de siste årene har vist oss at selv ikke vassdrag som er varig verna mot kraftutbygging er trygg, og vi er nå vitne til det største bakholdsangrepet på de verna vassdragene våre noen sinne. Opovassdraget, Raundalselva, Flåmvassdraget er alle eksempler på verna vassdrag som likevel er, eller har vært, trua av kraftutbygging. Men vi har noe som kraftselskapene ikke har, eller burde jeg si noen, og det er Per Flatberg. Og jeg er overbevist om at vi, mye takket være Per, kommer til å sørge for at disse elvene får renne fritt også i framtida.

OLJE

Selv om Harstad har hatt sin andel ordførere som har drømt om et nordnorsk Stavanger, er det heldigvis ikke alle lokalpolitikere i nord som har latt seg blende av oljeindustriens løfter. Tvert imot: I 2011 var det kun én kommune i Lofoten som var mot oljevirkosomhet her. I dag er det ingen kommuner i Lofoten som sier ja. I denne saken sitter de ufornuftige folkene innenfor ring 3, nærmere bestemt i olje- og energidepartementet. Heldigvis har de ikke vunnet gjennom.

Kampen for et oljefritt Lofoten, Vesterålen og Senja er en sak som har vært politisk vanskelig for enhver regjering de siste 18 årene, og på tross av at flertallet på stortinget sier ja til oljevirkosomhet her, så er det fortsatt ingen leterigger utenfor Røst.

Det er ikke takket være manglende interesse fra oljeindustrien, men på tross av det. Gang på gang har oljeindustrien vært på frierferd i nord, og lovet tusenvis av arbeidsplasser om områdene bare blir åpnet. Gang på gang har de forsøkt å tåkelegge debatten, med at det ikke handler om et ja eller nei til leteboring, men et ja eller nei til kunnskap. Gang på gang har de forsøkt å avskrive motstanden mot oljevirkosomhet her som føleri.

Og gang på gang så har vi vunnet.

Vi har vunnet fordi vi har skapt allianser, fordi vi har vist frem de fantastiske natur- og havområdene som stod i fare og fordi vi har klart å løfte Lofoten til en prinsippsak i folket. I dag sier et flertall av fylkeslag i Arbeiderpartiet nei til oljevirkosomhet utenfor Lofoten, Vesterålen og Senja. Det samme gjør programkomiteen i Unge Høyre.

Takket være det folkelige engasjementet har vi vunnet denne saken 6 ganger siden 2001. Og vi har aldri vært nærmere en endelig spiker i kista for petroleumsvirksomhet utenfor Lofoten, Vesterålen og Senja enn vi er i dag. Da lover jeg en fenomenal feiring – og den håper jeg dere alle blir med på!

Likevel ser vi at det ikke finnes noen grenser for Terje Søviknes sin oljetørst. Erna Solberg sin regjering er den eneste som har ignorert absolutt alle miljøfaglige råd i petroleumspolitikken. Som akkurat har åpna for oljeleting 10 km fra land fra Mørkekysten. Som påstår at norsk olje er bra for verdens klima.

Men også her ser vi at folket går foran. I fjor sommer fikk vi den første meningsmålingen som viste et flertall i folket som var villig til å la norsk olje bli liggende av klimahensyn. I januar fikk vi nok en undersøkelse hvor flertallet mente norsk oljeproduksjon må trappes ned over de neste 30 åra.

Dette viser oss at flere og flere ser hykleriet og inkonsistensen i den norske olje- og klimapolitikken. Det viser at vi vinner stadig mer grunn, og at stadig flere innser at det ikke er mulig å skulle være både en klimanasjon og en oljenasjon. Det viser oss at vi har folket med oss når vi krever at det må finnes grenser, også for norsk oljeindustri.

INTERNASJONALT

Jeg skal likevel gi ros til folk som har jobbet innen oljå her i Stavanger. Vi har vært heldige som har hatt dem når vi nå først har hentet opp olje og gass fra norske havområder gjennom de siste 50 åra. Vi er en av verdens største oljeprodusenter, men likevel har det vært få store ulykker. Det er takket være dyktige folk i oljebransjen, og knallharde miljøkrav som miljøbevegelsen har presset gjennom.

Slik er det ikke i alle land.

Nigeria er et land som også har produsert olje i rundt 50 år, men her utspiller nå verdens største oljekatastrofe seg. I Nigerdeltaet er grunnvannet forurenset av olje, jordbruksland ødelegges av oljesøl, og inntektene som kommer fra olja kommer ikke lokalbefolkningen til gode. Tvert imot. De siste 40 åra har andelen mennesker som lever under fattigdomsgrensa i Nigerdeltaet økt fra 28 til 80 prosent. Ungdom har ikke lenger råd til å gå på skole, de er arbeidsledig og står igjen uten framtidshåp.

Derfor søkte vi om, og fikk, Operasjon Dagsverk i 2017, sammen med Natur og Ungdom. Og i løpet av en dag arbeidet mer enn 100 000 ungdommer, fra nærmere 500 skoler, inn mer enn 22 millioner kroner. Takket være innsatsen fra mange av Naturvernforbundets medlemmer og lokallag, fikk vi rekruttert flere skoler til å være med i 2017 enn i 2016.

Pengene vi samlet inn skal brukes gjennom de neste 5 årene på å gi ungdom rammet av oljesøl kunnskap om rettighetene sine. Vi skal utdanne 10 000 oljevoktere som skal hindre at livsgrunnlaget deres ødelegges. Vi skal gi ungdom praktisk opplæring, og skape miljøvennlige jobber og tilgang på fornybar energi til strøm, lys og matlaging. Til sammen vil dette gi en ny framtid for ungdom i Nigerdeltaet, og det vil kunne gi dem håp og tro på at en annen framtid og annen verden er mulig.

GRUVER OG FJORDER

Men der Norge er blant de flinkere i oljeindustrien internasjonalt, så er vi det motsatte når det kommer til gruveindustrien. Sammen med Tyrkia, Indonesia, Papa New Guinea og Chile er Norge ett av fem land i verden, som tillater dumping av gruveavfall i sjø..

Det er fantastisk å jobbe med en sak som har så stor støtte, som det vi har i Vevring for en levende Førdefjord. Og det er det lokale engasjementet herfra, som har gjort denne saken så vanskelig som den er for regjeringen. Folk som Anne Line, Ole Erik, Mia, Ørjan, Atle, Arne, Geir, Magnar, Reidar, Stian, og så mange flere fra den vesle kunst- og kulturbygda Vevring – de er alle beviset på at man aldri må gi opp.

De planlagte sjødeponiene i både Førdefjorden og Repparfjorden i Finnmark har begge fått utslippstillatelse fra regjeringen – og det er de største forurensingsskandalen i nyere tid.

I regjeringserklæringa fra den nye regjeringa, så står det at det ikke skal gis noen nye utslippstillatelser i denne perioden, og at et forbud mot sjødeponi skal utredes. Dette er viktige seire for Naturvernforbundet – men det må også få konsekvenser for de planlagte deponiene i både Førdefjorden og Repparfjorden, og disse tillatelsene må opp til ny vurdering.

Jeg tror fortsatt at vi kan vinne, og stanse ødeleggelsen av både Førdefjorden og Repparfjorden. Og når vi gjør det – så er det takket være de lokale heltene, både i Kvalsund og Vevring, som aldri ga seg, og som sørget for at vi heller ikke gjorde det.

SAMFERDSEL, AREAL og KLIMA

Her hvor vi befinner oss nå er det nå planer om en ny gigamotorvei. Fra Jæren og østover til Kristiansand og Grenland vil stortingsflertallet bygge en sammenhengende firefelts motorveg. Over matjord og fantastisk kyst- og heilandskap – og gjennom natur- og friluftsområder. Og så har vi den gigantiske ferjefrie E39 som skal bygges fra Stavanger og nordover mot Trøndelag. Enorme bruer og tunneler planlegges, med store inngrep og trafikkvekst som resultatet.

Disse gigantiske motorvegene er ressurs- og pengesløseri av høy rang, og det er på tide å sette foten ned. Det snakkes mye om å styrke jernbanen, men i realiteten kommer slike enorme vegbygginger til å sparke beina under toget, og det er all grunn til å frykte at Sørlandsbanen vil bli omgjort til en museumsbane. En slik utvikling kan vi ikke godta. Togtilbudet må styrkes, og det må skje på bekostning av store motorveier og nye rullebaner for flytrafikken.

Samtidig er det et enormt paradoks at det hurtigste toget i Norge går til en flyplass. Tre av Europas mest trafikkerte flystrekninger, finner vi i Norge. Oslo – Bergen, Oslo – Stavanger og Oslo – Trondheim. Det som er felles for dem alle er at det går tog langs akkurat samme strekning. Men der vi sliter med for lave bevilgninger til togsatsing, så ser vi at situasjonen er en helt annen for flytrafikken, hvor flyselskapene premieres for å øke trafikken, og det planlegges for nye rullebaner på både Flesland og Gardermoen. Men disse planene skal vi stanse.

Kloden vår tåler ikke at vi skal fly enda mer – for vi flyr så mye fra før. Og vi nordmenn er blant dem som flyr aller mest i verden, og det er særlig utenlandsreiser hvor flytrafikken øker. Når det er billigere for meg å reise på shoppingferie til London enn det er å ta båten for å besøke farmora mi i Sørreisa, så vitner det om en samfunnsutvikling som er på helt feil kurs.

FORBRUK

Men når jeg da likevel prioriterer å ta båten til Sørreisa, for å besøke farmor, så finner jeg igjen bortgjemte skatter fra da faren min var liten. Og en av de aller største gledene til nevøen min Frans August, det er å leke med de gamle lekebilene etter onkel min. Og bilene til onkel Svenn er nesten 50 år gamle, og akkurat som Frans August, lekte vi med dem da vi var små. De har blitt tatt vare på, og gitt små gleder i tre generasjoner. Farmor kommer fra en generasjon som tok vare på tingene sine.

Det står i sterk kontrast til den utviklingen vi ser i dag, hvor bruk og kast-mentaliteten i alt for stor grad dominerer, og hvor vi ikke betaler for den miljøkostnaden det faktisk har vært å produsere varene.

Derfor er vi nødt til å endre forbruket vårt. Til å i større grad ta vare på det vi har, til å reparere, bruke om igjen, resirkulere og kjøpe brukt i stedet for nytt. Det er den kampanjen som Naturvernforbundet har frontet de siste årene, med nettsida Ta vare på det du har, fiksefester og klesbyttedag.

Og forrige uke ble Den store klesbyttedagen arrangert på Mostun natursenter. Det var ett av seks arrangementer i Rogaland, ett av 20 i regi av Naturvernforbundet og ett av mer enn 100 over hele landet!

Klesbyttearrangørene er alt fra hoteller til folkehøgskoler, frivilligsentraler, yogagrupper eller bare engasjerte enkeltpersoner. Felles for alle – både arrangører og deltakere - er likevel alle de positive tilbakemeldingene. Selv etter tre år og mange hundre arrangementer så har vi fremdeles til gode å få sure og negative tilbakemeldinger.

Det kan være nyttig å ha med seg i det engasjementet man legger ned lokalt, og kanskje særlig dersom man også jobber med saker som det er strid om, og tøffe fronter. Enten det er rovdyr eller snøskuter. Klesbyttedagen gir oss anledning til å vise en enkel måte for folk kan bidra i en mer miljøvennlig retning. Klesbyttedagene har samlet folk jeg ikke tidligere har møtt på Naturvernforbundets samlinger, og de som har bidratt synes det er gøy og givende å delta.

PLAST

Ett av mange eksempler på hvorfor det er så viktig å endre forbruket vårt, fikk vi en tidlig januardag i 2017. Da ble en stranda gåsenebbhval funnet utenfor Sotra. I magen dens fant forskerne mer enn 30 plastposer, og brått ble hele debatten om plastforsøplingen av havet snudd på hodet. For nå kunne folk se hvor alvorlig dette problemet var, og det vekket et stort og dypt engasjement for havet og naturen vår.

Stadig flere blir med på strandryddedager i sine nærmiljø, som våre frivillige har drevet med i en årrekke, joggere har begynt med plogging, hvor de plukker opp plast på joggeturen sin, og flere og flere blir mer bevisst på sitt eget plastforbruk.

For marin forsøpling er en av de raskest voksende miljøproblemene vi står overfor – FN betegner det som «a planetary crisis». Det er ikke så rart, når det nå er dokumentert at mer enn 330 forskjellige arter spiser plast, og dersom vi fortsetter som i dag, kan vi risikere at det er mer plast i verdenshavene enn fisk.

For å hindre at dette skjer, må vi unngå at mer plast finner veien til verdenshavene. Tidligere i år hadde stortinget sjansen til å forby bruk av unødvendig og forsøplende plastemballasje, men det ble stanset av regjeringspartiene og KrF. Det er ikke til å forstå.

Tiden er overmoden for å gjøre noe med det enorme plastforbruket vårt – og folket har aldri vært mer klar enn de er i dag. Og det beste i denne saken er jo at alle er enig i at situasjonen er uholdbar, og at noe må gjøres. Derfor blir det vår oppgave de neste årene å vise alle tiltakene som er mulig å igangsette. Å vise hvordan kommuner og fylker kan gå foran, om staten somler.

OPPDRETT

Men det er ikke bare plast fra privatforbruk som er problematisk. Naturvernforbundet kunne i fjor avsløre at det kommer utslipp av store mengder mikroplast fra fôrrørene som brukes i oppdrettsnæringa. Det var takket være Arnold Jensen, tidligere kystfisker i Nordreisa, og medlem i Naturvernforbundet. Disse avsløringene sendte rystelser langt ned i merdene til oppdretterne, og førte til hauger av oppslag, innlegg og kronikker, og at vi ble kontaktet av bekymrede arbeidere i næringen, som sa at situasjonen var langt verre enn den vi beskrev.

Oppdrettsnæringen, som i sin tid etablerte seg langs kysten til heiarop fra lokalbefolkning, har de siste årene vært gjenstand for stadig mer debatt og kontroverser. Og stadig flere folk ser hvor store miljøproblemer denne næringen føre med seg. Med fortregning av kystfiskere, forurensing fra åpne merder, ødeleggelse og påvirkning på lokale laksestammer, og utslipp av kjemikalier.

I 2016 fikk vi en ny fiskeriminister – Per Sandberg. Vi burde nok heller omdøpe han til oppdrettsminister. For noe av det aller første han gjorde var å varsle et oppgjør mot «mørke motkrefter», som ikke var like ellevilt begeistra for oppdrettsnæringa som det han er. Kjære landsmøte – jeg må si at jeg er stolt over å representere en organisasjon som er endel av disse mørke motkreftene.

For utviklinga i oppdrettsnæringa er skremmende, og langs hele kysten så får vi nå henvendelser fra folk som er bekymra for framtida til fjordene som de bor ved, og som de leve av. Det er beretninger vi tar med oss når vi møter Per Sandberg senere i mai. For vi er deres organisasjon, det er vi som har lokallag i nærheten av fjordene som står i fare. Og det er vi som kjemper deres sak. Det skal vi fortsette å gjøre i årene fremover.

Organisasjon – ha til sist

Kjære landsmøte – når vi nå samles til landsmøte så er det ikke bare politiske seire vi har å feire: Naturvernforbundet har endelig passert 24 000 medlemmer. De siste 5 årene har vi vokst i antall medlemmer med mer enn 12 prosent. Det er noe jeg er utrolig stolt av. Likevel er det viktig at vi ikke slår oss til ro med det. For potensialet vårt er så uendelig mye større enn. Til sammenligning har våre søsterorganisasjoner i Danmark og Sverige har 130 000 og 220 000 medlemmer.

Jeg tror at det er langt flere som støtter prinsippene våre, enn de som er medlem. Og for mange av dem tror jeg det er så enkelt som at de aldri har blitt spurt. Det må vi gjøre noe med. Vi må aktivt ut og spørre folk om å bli medlem, delta på strandrydding og klesbyttedag, og gi dem naturglede-opplevelser i sitt nærmiljø. Det er vårt felles ansvar.

Men jobben stopper ikke der. For når vi får nye folk med, så må vi også bli langt flinkere på å ta de nye menneskene godt imot i organisasjonen vår, som gjør at de får lyst til å ta på seg verv, til å bli værende og til å gjøre en innsats for Naturvernforbundet.

Da jeg ble valgt inn i fylkestyret i Troms for 4 år siden, så følte det som en overveldende oppgave, og det følte både litt ensomt og litt vanskelig å være ny. Om det ikke hadde vært for at jeg hadde hatt mange år i miljøbevegelsen bak meg, så vet jeg ærlig talt ikke hvordan det hadde gått. Derfor må vi passe på at vi også er en organisasjon som har plass for de helt nye, og da må hver og en av oss gjøre det vi kan for at Naturvernforbundet skal være en fin plass å bruke engasjementet sitt i.

Så da jeg, litt brått, ble leder for halvannet år siden, så var jeg veldig spent på hvordan dere alle kom til å ta meg imot, og hvordan det var å skulle være leder for en organisasjon med så lang historie. Derfor vil jeg benytte denne anledningen nå til å takke dere alle for at dere tok så varmt imot meg.

I løpet av disse årene så har jeg fått besøkt mange lokal- og fylkeslag. Jeg har gått i Moldemarka med Øystein Folden og lært om de ulike fremmede treslag. Jeg har fått elve-rafte ned raundalselva på Voss med Honoria Bjerknes Hamre. Jeg har fått vært med på strategisamling med Naturvernforbundet i Hordaland, spist julegrøt med Naturvernforbundet i Oslo og Akershus, vært med å åpne det nye bygget på Mostun med Naturvernforbundet i Rogaland, vært med på etableringa av et felles fylkeslag i Agder, holdt innledning på årsmøtet i Buskerud og deltatt på 50årsjubileet til Naturvernforbundet i Oppland. Flere av dere har også sendt meg meldinger etter at jeg har vært i debatter, eller om dere har hørt meg på radio, og sendt gode ord i min retning.

Og jeg håper flere kan bli møtt på en slik måte. Med oppbacking og heiarop. Med grundige svar på både kloke og av og til mindre kloke spørsmål, og med åpenhet for nye ideer og nye påfunn. Med et ønske om at de skal bli værende i organisasjonen over tid. Det har betydd mye for meg å ha den støtten som dere har vist meg, og det vet jeg det vil gjøre for andre og.

Tidligere leder i Naturvernforbundet, Erik Solheim har tidligere sagt at ”den som taper motet, taper kampen”.

Og det motet dere har – det motet dere viser – det er Naturvernforbundets fremste styrke, og det er det de som er uenig med oss frykter mest av alt. For de vet at folkelig engasjement er den hemmelige ingrediensen i enhver sak, at det er det som er den virkelige game-changeren.

Kjære venner – de neste to årene skal vi fortsatt holde motet oppe. Vi skal fortsette å vise vei i norsk miljøpolitikk, og jeg gleder meg til å gjøre det sammen med dere.